

Αγγελική Δαρλάση

Οι Ονειροφύλακες
και ο φάρος
των ονείρων

Συλλογή
περιστέρια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΔΑΡΛΑΣΗ

*Οι Ονειροφύλακες
&
ο Φάρος των Ονείρων*

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

Πρόλογος

— Είναι αλήθεια αυτό που λένε για τον πύργο των Ονειρών, κυρία;

— Εκεί κατοικούσε η μόνη Ονειροφύλακας που ονειρεύτηκε;

— Είναι αλήθεια πως εκεί μέσα παραμένουν κρυμμένα και φυλαγμένα τα πιο όμορφα όνειρα του κόσμου;

— Ότι κανείς δεν ξέρει τον τρόπο να τα βγάλει έξω; Ούτε αν ποτέ θα βγουν από εκεί μέσα;

— Βλακείες! Εγώ ξέρω πως εκείνος ο πύργος είναι σαν... σαν στοιχειωμένος και...

— Ναι, ναι! Λένε πως μαγνητίζει τα όνειρα.

— Ανοησίες! Τα όνειρα εκεί μέσα προστατεύονται.

— Εσείς, κυρία, τι νομίζετε;

— Ναι. Εσείς τι λέτε; Τι πιστεύετε;

— Εγώ; Εγώ τι νομίζω; Εγώ πιστεύω πως τα όνειρα...

— Δεν επιτρέπεται να μιλάμε γι' αυτά.

— Τι είπες;

— Είπα πως εμένα μου έχουν πει πως δεν κάνει να μιλάμε γι' αυτά... Απαγορεύεται! Απαγορεύεται να μιλάμε για όνειρα.

ENA

Η νύχτα εκείνη είχε πέσει απότομα: νύχτα αφέγγαρη και αλλόκοτα σκοτεινή – μία από τις πολλές που έμελλε να ακολουθήσουν.

Νύχτα κι οι Ονειροφύλακες βυθισμένοι στη θλιμμένη μοναξιά του νυχτερινού ύπνου δίχως όνειρα: κι η χώρα σιωπηλή, ακίνητη, σκεπασμένη από σκιές.

Στην κορυφή του λόφου εκείνο το παλιό πέτρινο σπίτι, με τον μοναχικό πύργο, σαν δάχτυλο υψωμένο που δείχνει τον ουρανό, έριχνε τη δική του μαύρη σκιά ολόγυρα, στον λόφο και στη θάλασσα. Τα σημάδια εγκατάλειψής του ολοκάθαρα: τα παραθυρόφυλλα κλειστά, η βαριά δίφυλλη πόρτα του σφραγισμένη με βαριά μαδέρια καρφωμένα πάνω της, οι τοίχοι με πεσμένους σοβάδες και πολλές από τις πέτρες που πλαισίωναν παράθυρα και πόρτες να λείπουν και τρύπες να χάσκουν στη θέση τους. Σπίτι ερμητικά κλειστό.

Μονάχα εκεί ψηλά, λίγο πιο κάτω από τη στέγη, ένα μοναχικό παραθυράκι απόμενε με το παραθυρόφυλλό του ορθάνοιχτο, να τρίζει κάθε φορά που φυσούσε κάποιο νοσταλγικό αεράκι. Από μόνο του αυτό θα μπορούσε να κάνει κάποιον να υποθέσει ότι έστω εκεί πάνω, έστω σ' εκείνη την κάμαρα μ' εκείνο το ορθάνοιχτο παράθυρο

έμενε κάποιος – έστω εκεί. Όμως ούτε εκεί μέσα, σ' εκείνη την κάμαρα, άναβε ποτέ κάποιο φως, κι όταν ο τρελός νοτιάς που από καιρό σε καιρό φυσούσε μανιασμένος έκανε το παραθυρόφυλλο να χτυπάει στον τοίχο με βρόντο, ούτε και τότε προσπάθησε κάποιο χέρι να το στερεώσει στην πιάστρα του στον τοίχο – απόδειξη ότι ακόμη και στην κάμαρα εκείνη, κανένας δεν έμενε. Κι απόμενε το παραθυρόφυλλο να χτυπάει αλύπητα, αφήνοντας ένα βαθούλωμα που όλο και μεγάλωνε στον τοίχο – σαν πληγή που αντί να κλείνει όλο και βαθαίνει.

Έτσι κι εκείνη τη νύχτα...

Το παραθυρόφυλλο στο πιο ψηλό παράθυρο του πύργου έτριζε παραπονιάρικα στο φύσημα του ανέμου, σαν κάποιο πληγωμένο ζώο που μάταια προσπαθούσε να γιατρέψει τον πόνο του, χτυπώντας με θόρυβο στον τοίχο κάθε που το φύσημα γινόταν πιο δυνατό.

Αλλά τη νύχτα εκείνη συνέβη κάτι που για πολύ καιρό δεν είχε συμβεί. Μέσα από εκείνο το παράθυρο φάνηκε στιγμιαία ένα φωτάκι... να ανάβει κι έπειτα να ξανασβήνει. Αν ήταν άλλη νύχτα θα μπορούσε κάποιος να υποθέσει πως ήταν η αντανάκλαση από το φως του φεγγαριού στο τζάμι. Όμως τη νύχτα εκείνη δεν είχε φεγγάρι και το φωτάκι μέσα από εκείνο το παράθυρο, αν και διστακτικό, ήταν ευδιάκριτο. Πέρασαν λίγα λεπτά κι ύστερα το φωτάκι άναψε πάλι. Ίσως λίγο πιο θαρραλέα αυτή τη φορά. Έσβησε. Και μετά από λίγο ξανάναψε.

Ένα φωτάκι, σαν απόκοσμο σινιάλο. Ένα τρεμούλιασμα φωτός σαν μυστική παρηγοριά ή σαν υπόσχεση. Κι ύστερα τίποτα. Ύστερα ο πύργος βυθίστηκε στο απόλυτο

σκοτάδι, περισσότερο μοναχικός κι εγκαταλελειμμένος από ποτέ.

Τώρα τα σύννεφα είχαν αραιώσει και κάτω από το φως των χλωμών αστεριών εκείνο το σπίτι, σαν κάστρο άλλης εποχής με τον μοναχικό του πύργο και το παραθυρόφυλλο που σε κάθε νέα πνοή ανέμου έτριζε παραπονιάρικα, φάνταζε σαν κάστρο-φάντασμα, σαν στοιχειωμένο.

Λίγο αργότερα, αφότου είχε χαθεί κι εκείνη η τελευταία αναλαμπή, στο παράθυρο φάνηκε μια σκιά, μια μικρή σκιά, φτιαγμένη θαρρείς ολόκληρη από την ίδια ουσία του ανέμου κι ατελεύτητου χρόνου· διστακτική στην αρχή κι έπειτα πιο αποφασισμένη, στάθηκε ολόρθη στο γείσο του παραθύρου. Κι απόμεινε εκεί για λίγη ώρα ευθυτενής – σαν κάτι να αγνάντευε. Το μαύρο χρώμα στον ορίζοντα τώρα ήταν ακόμη πιο βαθύ, σημάδι πως όπου να 'ναι η αυγή θα έκανε την εμφάνισή της, αφού πράγματι η πιο σκοτεινή στιγμή της νύχτας είναι μόλις λίγο προτού το ξημέρωμα.

Κι έπειτα, η σκιά εκείνη χάθηκε ή μάλλον, πιο σωστά, πρώτα πέταξε κι ύστερα χάθηκε ψηλά, προστατευμένη από το μαύρο της νύχτας. Κανείς δεν ξέρει ακριβώς προς τα πού πήγε, αν πράγματι κατευθύνθηκε προς τη χώρα ή όπου αλλού.

Ή μπορεί κι εκείνη η σκιά να μην υπήρξε ποτέ, να ήταν απλώς και μόνο το παιχνίδισμα από κάποιο σύννεφο περαστικό, να μην είχε υπάρξει ποτέ κανένα φως σ' εκείνο το παράθυρο, να ήταν η αντανάκλαση από τον αποχαιρετισμό ενός πεφταστεριού, προτού χαθεί για πάντα στο σύμπαν. Μπορεί...

Σε κάθε περίπτωση το σπίτι, το κάστρο εκείνο, απόμεινε εγκαταλελειμμένο. Κι εκείνος ο πύργος ακατοίκητος.

Το κάστρο ανήκε κάποτε σ' έναν από τους Εκλεγμένους Ονειροφύλακες, τον Έζρα, τον εδώ και κάποιον καιρό αποκαλούμενο προδότη-παραβάτη Ονειροφύλακα. Κι ο πύργος εκείνος ήταν γνωστός ως «ο πύργος των ονείρων» ή «ο πύργος της Έρσης», ή αλλιώς «ο πύργος της Ονειροφύλακα που ονειρεύτηκε».

Αλλά αυτό τώρα πια ήταν μια λησμονημένη ιστορία. Μια ιστορία που σ' εκείνη τη χώρα, τη Χώρα των Ονειροφυλάκων, έπρεπε όλοι να ξεχάσουν. Ή πιο σωστά, ήταν μια ιστορία που κανείς δεν επιτρεπόταν να θυμάται.

Κανείς. Δεν επιτρεπόταν.

Ήταν μια απαγορευμένη ιστορία για να θυμάσαι και να διηγείσαι. Απαγορευμένη.

Κάπου στον ορίζοντα το πρώτο φως της αυγής προσπαθούσε πεισματικά να ανατείλει διώχνοντας εκείνο το πρωτόγνωρο σκοτάδι· σκοτάδι που σαν πυκνό δίχτυ έμοιαζε να έχει τυλίξει απ' άκρη σ' άκρη όχι μόνο τη χώρα εκείνη αλλά κι ολόκληρο τον κόσμο. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή που οι πρώτες αχτίδες έλαμψαν νικητρίες ήταν που ακούστηκε ένα αδύναμο, αλλά επίμονο χτύπημα στην εξώπορτα του σπιτιού της Συμμορίας του Σείριου.

Αρχικά κανείς από τους πολλούς νεαρούς ενοίκους του σπιτιού δε φάνηκε να δίνει ιδιαίτερη σημασία στον ήχο εκείνο. Οι περισσότεροι από αυτούς, αγουροξυπνη-

μένοι ακόμη, φαντάστηκαν πως ήταν ο άνεμος που έφερε τον απόηχο από κάποιο ανθρώπινο νυχτερινό όνειρο· κάποιοι άλλοι πάλι, πως ήταν η δική τους νυχτερινή θλίψη που, φεύγοντας βιαστική, είχε απρόσεκτα σκοντάψει στην εξώπορτα.

Ο Βίκτωρ, όρθιος μπροστά στην τζαμαρία της μεγάλης κάμαρας, παρατηρούσε το δείλιασμα της μέρας. Ο Νταν, συνηθισμένος να καλωσορίζει απρόσκλητους επισκέπτες, τεντώθηκε αγουροξυπνημένος. Κι η Μαλβίνα, για κάποιον απροσδιόριστο λόγο, σκέφτηκε πως εκείνος ο χτύπος στην εξώπορτα είχε αντηχήσει ως αναγγελία επιστροφής· όταν θα άνοιγε η βαριά εξώπορτα του σπιτιού τους, θα αποκάλυπτε πως στο κατώφλι θα στεκόταν εκείνη... και μόνο εκείνη.

Όταν το χτύπημα ξανακούστηκε, διακριτικό αλλά επίμονο, ο Βίκτωρ συνέχισε να παρατηρεί καχύποπτος τα θαμπά, αδύναμα χρώματα του πρωινού, ο Νταν σκέφτηκε «Μα τους χίλιους ονειροδρόμους, όποιος κι αν είναι αυτός που χτυπάει, είναι πολύ πρωινός τύπος», αλλά μόνο η Μαλβίνα, μαζεύοντας νευρικά τα πορτοκαλί φουντωτά της μαλλιά σε αλογοουρά, φώναξε δυνατά κάτι που όλοι επιθυμούσαν να ακούσουν:

— Γύρισε!

Δεν είπε ποιος. Κι όμως όλοι κατάλαβαν ποιον, ή καλύτερα, *ποια* εννοούσε η Μαλβίνα· τόσο καιρό όσοι την είχαν γνωρίσει ζούσαν με τη λαχτάρα να την ξανασφίξουν στην αγκαλιά τους, κι όσοι μεγάλωναν με το παραμύθι της έτρεφαν την περιέργεια να τη γνωρίσουν: την Έρση.

Αυτή τους η μυστική συνωμοσία ήταν που εκείνη τη

μέρα, εκείνη τη στιγμή, τους έκανε όλους, από τον μικρότερο έως τον μεγαλύτερο ένοικο του σπιτιού, να κρατήσουν ακόμη και την ανάσα τους. Για λίγο, παντού μέσα στο σπίτι δεν ακουγόταν τίποτα· παρά μονάχα η σιωπή.

Έπειτα, εκείνο το χτύπημα στην πόρτα, λίγο πιο απαιτητικό τη φορά αυτή, ακούστηκε και πάλι.

Ο Νταν ξεχύθηκε στην ξύλινη στριφογυριστή σκάλα, κατεβαίνοντας δυο δυο τα σκαλιά. Πίσω του η Μαλβίνα σχεδόν κουτροβαλιάστηκε ακολουθώντας τον – ήταν που κι οι δυο τους είχαν αγαπήσει τόσο πολύ την Έρση, κι από τότε που εκείνη είχε φύγει για τις Χώρες των Ανθρώπων, ζούσαν με τη θύμησή της και με την ελπίδα πως κάποια στιγμή θα επέστρεφε. Τράβηξαν το μάνταλο με την ίδια ανυπομονησία, έπιασαν το πόμολο με την ίδια προσμονή και με την ίδια και μόνη ελπίδα τράβηξαν τη βαριά πόρτα ν' ανοίξει· κι η πόρτα άνοιξε – μ' ένα μικρό τρίξιμο, σαν παράπονο, μόλις που το πρόσεχες.

Κι εκεί, έξω στον δρόμο, κάτω από το φως της νιογέννητης ακόμη αυγής, μπροστά στο κατώφλι της πόρτας τους...

Ένα κορίτσι – δεν ήταν η Έρση, αλλά ένα κορίτσι.

Ένα κορίτσι, πάνω κάτω στην ίδια ηλικία με αυτούς, τους κοιτούσε στα μάτια, μια τον Νταν και μια τη Μαλβίνα – αμίλητο, στεκόταν και τους κοιτούσε, τίποτε άλλο· τα μεγάλα της, όμορφα, μελαγχολικά γκριζογάλαζα μάτια, θαρρείς και είχαν τρυπώσει εκεί μέσα μια γκριζα συννεφιά μαζί με μια γαλάζια λιακάδα, τα καστανά της μαλλιά πλεγμένα σε δυο χαλαρές κοτσίδες δεμένες με κορδόνια

παπουτσιών να πέφτουν ανέμελα στους ώμους της, τα μικρά της διάφανα φτερά ακίνητα σαν να είχαν σταθεί για να ξεκουραστούν πάνω στην πλάτη της, το ανοιχτοπράσινο, τσαλακωμένο σαν παιδικό φουστάνι της, λίγο αταίριαστο με την ηλικία της. Στο χέρι της μια χρωματιστή βαλιτσούλα, λες κι είχε έρθει μόλις από ταξίδι, μάλλον μακρινό – επειδή, μέσα σε όλα, το πρόσωπό της, αν και φωτεινό, έμοιαζε κουρασμένο και τα πάνινα παπούτσια της ήταν σκισμένα, σαν να είχε περπατήσει με αυτά, με ένα και μόνο ζευγάρι παπούτσια, όλη την απόσταση γη-ουρανός, όλη την απόσταση από κάποιο άλλο σύμπαν, σίγουρα μακρινό.

Ένα κορίτσι.

Ταλαιπωρημένο. Όμορφο. Αμίλητο.

— Γεια! χαιρέτησε ο Νταν, κι η Μαλβίνα ρώτησε:

— Θέλεις κάτι;

Αντί για άλλη απάντηση, το κορίτσι έβαλε το χέρι του στην τσέπη του φουστανιού του κι έβγαλε ένα διπλωμένο χαρτάκι. Πρόταξε το χέρι με το χαρτί στη Μαλβίνα. Η Μαλβίνα το πήρε διστακτική, το ξεδίπλωσε – ήταν προσεκτικά στα τέσσερα διπλωμένο. Το κοίταξε. Όμορφα καλλιγραφικά γράμματα – να τα έγραψε εκείνο το κορίτσι, ή μήπως κάποιος άλλος της το είχε σημειώσει σ' εκείνο το κομμάτι χαρτί, να βεβαιωθεί ότι δε θα ξεχάσει...

— *Σπίτι της Συμμορίας του Σείριον*, διάβασε δυνατά η Μαλβίνα, κάπως απορημένη. Και μετά πρόσθεσε:

— Εδώ είναι. Στο σωστό μέρος ήρθες.

— Εδώ! επιβεβαίωσε ο Νταν.

Και τότε, μόνο τότε, το κορίτσι άνοιξε το στόμα του.

—Με λένε Αστερινή, είπε.

Κι ήταν η φωνή του γλυκιά σαν τρίλια πουλιού, απαλή σαν κελάρυσμα νερού, σαν μελωδία απλή παιγμένη από πίκολο φλάουτο.

«Με λένε Αστερινή» – τίποτε άλλο.

Και μετά εκείνο το κορίτσι πέρασε ανάμεσά τους, με το φουστάνι του, τις κοιτίδες του, τη βαλιτσούλα του και όλα, προσπέρασε τη Μαλβίνα και τον Νταν και, σαν να μην ήταν η πρώτη φορά που έμπαινε εκεί μέσα, σαν να είχε ξαναπάει εκεί κι άλλες φορές, άρχισε ν' ανεβαίνει προσεκτικά τα σκαλοπάτια –έμοιαζε ακόμη και να ξέρει για εκείνο το σάπιο σκαλοπάτι, κι έτσι πήδηξε από πάνω του–, διέσχισε τον μικρό προθάλαμο και μπήκε στη μεγάλη κάμαρα με τη γυάλινη τζαμαρία και τη μεγάλη πορσελάνινη σόμπα, στην κάμαρα που ήταν το δωμάτιο συνάντησης της Συμμορίας του Σείριου, εκεί όπου μαζεύονταν όλα τα παιδιά που ζούσαν στο σπίτι, αλλά κι όσα δε ζούσαν στο σπίτι αλλά ανήκαν στη Συμμορία του Σείριου. Εκεί ήταν και τώρα μαζεμένα τα πιο πολλά από τα παιδιά της συμμορίας, αγουροξυπνημένα και ανυπόμονα να μάθουν για την τόσο πρωινή και απροσδόκητη επίσκεψη και, πάνω απ' όλα, για την απρόσμενη επισκέπτρια – όποια κι αν ήταν.

Η Μαλβίνα κι ο Νταν την ακολουθούσαν πειθήνια, σαν σκυλάκια – ή σαν εκείνα τα μαγεμένα ποντίκια του φλαουτίστα, κάποιου παλιού παραμυθιού των ανθρωπών.

Και να τη που στάθηκε εκεί, καταμεσής του μεγάλου δωματίου. Έστρεψε και κοίταξε τα παιδιά ένα ένα – στα

μάτια, βαθιά. Κι όλα την κοίταζαν περίεργα αλλά και ήρεμα, χωρίς να λένε τίποτε. Και σαν τι να λέγανε;

— Ε... είναι η Αστερινή, βρε παιδιά! είπε τότε ο Νταν, με ένα άθλιο χαζοχαρούμενο ύφος. Κι η Μαλβίνα τον αγριοκοίταξε. Ο Νταν ανασήκωσε τους ώμους του κι απολογητικά ψιθύρισε:

— Ε, τι θες να πω;

Πράγματι, σαν τι άλλο να έλεγε; Αφού δεν είχε τι να πει.

Κι η Αστερινή χαμογέλασε απλά σε όλους, στον καθένα ξεχωριστά – κι ήταν το χαμόγελό της ένας μικρός ήλιος φωτεινός.

Το βλέμμα της στάθηκε λίγο παραπάνω στον Βίκτωρ, ίσως επειδή της φάνηκε ο πιο θλιμμένος απ' όλους. Κι ο Βίκτωρ ανατρίχιασε επειδή του φάνηκε πως εκείνη η συννεφιά στα μάτια του κοριτσιού είχε κάτι από τα θλιμμένα χρώματα του ουρανού. Το εξέλαβε ως προειδοποίηση περισσότερο παρά ως απειλή.

Και μετά, το κορίτσι, αφού έκανε μια κίνηση σαν χαριτωμένη διακριτική υπόκλιση, κρατώντας πάντα εκείνη τη μικρή βαλίτσα στο χέρι της, κατευθύνθηκε προς την αριστερή πλευρά κι εκεί, μπροστά στην κλειστή πόρτα, ανασήκωσε το χέρι της κι έπιασε το άγκιστρο που την κρατούσε κλεισμένη – το πόμολο της πόρτας είχε από καιρό χαλάσει, κι όλο έλεγε ο Νταν πως θα το έφτιαχνε, αλλά ως τότε ακόμη δεν το είχε φτιάξει, αφού στο βάθος ήξερε, όπως κι όλοι τους, πως δεν υπήρχε ουσιαστικά λόγος η πόρτα να έχει πόμολο... Αυτό το δωμάτιο εδώ και καιρό δεν το χρησιμοποιούσε πια κανένας.

Η πόρτα άνοιξε τρίζοντας κι η Μαλβίνα σκέφτηκε πως όχι, όχι εκεί δεν μπορείς να μπεις, όχι εκεί. Κι ο Νταν σκέφτηκε ακριβώς το ίδιο, όπως το ίδιο σκέφτηκε κι ο Βίκτωρ αλλά και όλα τα άλλα παιδιά της συμμορίας. Τα μάτια όλων τους είχαν γουρλώσει διάπλατα. Κι όμως, ποιος ξέρει άραγε γιατί, κανείς δεν τόλμησε να πει αυτό που σκεφτόταν.

Κι έτσι άφησαν την πόρτα να ανοίξει μετά από πολύ καιρό, άφησαν το κορίτσι να κάνει αυτό που ήθελε, να μπει δηλαδή σ' εκείνο το, εδώ και πολύ καιρό, κλειστό δωμάτιο. Η Μαλβίνα κι ο Νταν στέκονταν στο κατώφλι, πιο πίσω ο Βίκτωρ και πιο πίσω κι όλοι οι άλλοι, από το πιο μικρό ως το πιο μεγάλο παιδί που έμενε στο σπίτι της συμμορίας, κι όλοι περίεργοι χωρίς να τολμούν να εμποδίσουν αλλά ούτε και να ακολουθήσουν το κορίτσι.

Και το κορίτσι εκείνο, χωρίς καθόλου να διστάσει, λες κι έμπαινε στο δωμάτιό του σαν κάθε μέρα, προχώρησε αθόρυβα, πήγε στην πίσω γωνία, άφησε κάτω στο πάτωμα τη μικρή της βαλίτσα, και μετά στράφηκε και κοίταξε το μικρό παράθυρο απ' όπου έμπαιναν παιχνιδιάρικα οι αχτίδες από το πρώτο φως του ήλιου. Άπλωσε το χέρι του, κι όπως κάνουν συνήθως τα μωρά των ανθρώπων, άρχισε να προσπαθεί να πιάσει μια ηλιαχτίδα. Και για μια στιγμή όλοι όσοι την κοίταζαν είχαν την εντύπωση ότι μια μικρούλα ηλιαχτίδα είχε σταθεί εκεί, μέσα στη χούφτα της – για λίγο μόνο· κι έπειτα πιο φωτεινή πήδηξε και πάλι έξω από το χέρι της, ξεχύθηκε χαρούμενα κι άπληστα στο δωμάτιο.

Το κορίτσι έκανε μερικά βήματα και πήγε και στάθηκε καταμεσής του δωματίου πάνω από τη μεγάλη μαξιλάρα,

που κάποτε είχε το χρώμα του λεμονιού, και μετά χωρίς να ρωτήσει, χωρίς κιχ, λύγισε τα πόδια του και ξάπλωσε πάνω στη μαξιλάρα εκείνη. Σ' εκείνη τη μαξιλάρα που εδώ και χρόνια κανείς δεν τη χρησιμοποιούσε πια.

Στη μαξιλάρα που κάποτε ξάπλωνε η Έρση. Στο δωμάτιο που κάποτε κοιμόταν η Έρση.

Κι ήταν σαν εκείνη η μαξιλάρα να μεταμορφώθηκε ξαφνικά σε ένα τέλειο κρεβάτι, φτιαγμένο επίτηδες, θαρρείς, για εκείνο το κορίτσι που σαν να ήξερε πάντα ότι εκείνο το δωμάτιο ήταν άδειο, σαν να ήξερε πως κανένας άλλος δεν έμπαινε εκεί μέσα πια και σαν εκείνο το δωμάτιο κι εκείνη η μαξιλάρα να περιέμεναν, από τότε που έφυγε η Έρση, εκείνο το κορίτσι και μόνο.

Εκείνο το κορίτσι.

Έβαλε το χέρι του κάτω από το μάγουλό του, κι αφού άφησε έναν μικρό αναστεναγμό, γύρισε προς τη μεριά των παιδιών που μαγεμένα την παρακολουθούσαν από την πόρτα, τους κοίταξε γλυκά και τους είπε:

— Τώρα θα κοιμηθώ.

Και μετά έκλεισε τα μάτια της.

Και κοιμήθηκε.

Η Αστερινή.

Αν ήθελες μπορούσες να την περάσεις και για όνειρο· μπορεί και να ήταν.

Κοιμόταν για μέρες η Αστερινή. Σαν εκείνη την κοιωμένη βασιλοπούλα σε κάποιο παλιό αγαπημένο παραμύθι

των ανθρώπων. Λες κι είχε να κοιμηθεί καιρό. Κάπου κάπου άνοιγε τα μάτια της. Μόνο για ν' αντικρίσει τα μάτια κάποιου παιδιού από τη Συμμορία του Σείριου. Ήταν που όλο και κάποιο από τα παιδιά πήγαινε να την κρυφοκοιτάξει από την πόρτα, για να βεβαιωθεί είτε ότι είναι σκεπασμένη είτε ότι δεν είχε πυρετό. Κι η Αστερινή χαμογελούσε μ' ένα νυσταγμένο χαμόγελο και μετά ξανάκλεινε τα μάτια της. Να κοιμηθεί πάλι. Αυτό ήθελε μόνο.

Ήταν ένα μυστήριο... η Αστερινή.

Ποια ήταν, από πού ερχόταν και γιατί είχε έρθει; Γιατί κοιμόταν σαν να είχε περπατήσει μέρες και μέρες, με τα ίδια παπούτσια, την απόσταση γη-ουρανόσ, με τη μικρή της βαλιτσούλα στο χέρι – άραγε γι' αυτό να είχε εξαντληθεί; Πόσο καιρό είχε σκοπό να μείνει;

Αναπάντεχα, έπειτα από πολλές ώρες βαθύ ύπνου, η Αστερινή άνοιξε τα μάτια της κι ήταν έτοιμη, όπως αποδείχτηκε, να ζήσει μαζί τους ήρεμα, χωρίς απαιτήσεις και χωρίς εξηγήσεις. Λες και ήταν πάντα εκεί, λες και ζούσε πάντα μαζί τους και επρόκειτο να ζήσει εκεί μέσα όλη την υπόλοιπη ζωή της. Σαν ένα ακόμη μέλος της Συμμορίας του Σείριου. Κανείς δεν ήξερε αν πράγματι μπορούσε να ανήκει στη συμμορία τους. Τα φτερά της, τόσο διακριτικά και διάφανα που σχεδόν δεν τα πρόσεχε κανείς, κι άλλοτε πάλι πολύχρωμα, γέμιζαν το δωμάτιο χρώματα πρωτόγνωρα – φτερά δυνατά αλλά ταυτόχρονα τόσο διαφορετικά.

Παρέμενε άλυτο μυστήριο... η Αστερινή.

— Γιατί ήρθες εδώ;

— Ποιος σου είπε για εμάς; Ποιος σου έγραψε το σημείωμα;

— Θα μείνεις καιρό; Μαζί μας; Για πάντα;

— Σταματήστε να την τρελαίνετε με τις ερωτήσεις σας, έλεγε ο Νταν, απομακρύνοντας κάθε τόσο μικρούς Ονειροφύλακες που ζουζούνιζαν γύρω από την Αστερινή ρωτώντας την ξανά και ξανά.

Εκείνη έδειχνε να μην ενοχλείται, έμοιαζε σχεδόν να μην αντιλαμβάνεται τις ερωτήσεις τους. Όλα αυτά τα ερωτηματικά, έτσι όπως donούσαν τον αέρα, στα δικά της αυτιά ηχούσαν περισσότερο ως καμπανάκια που έσπρωχνε το ένα το άλλο και κουδούνιζαν όλα μαζί. Λέξη δεν έβγαλε που να δίνει μια πειστική εξήγηση, την οποιαδήποτε, κάτι τέλος πάντων που έστω να μοιάζει με εξήγηση. Τίποτε, κιχ. Δε μιλούσε σχεδόν καθόλου. Τις περισσότερες φορές αντί για όποια άλλη απάντηση, χαμογελούσε. Δες και δεν τις άντεχε τις ερωτήσεις.

Όπως κάποτε, με την Έρση, έτσι και τώρα, με την Αστερινή, ο Νταν ανέλαβε να της δείξει τα κατατόπια, να της μάθει τις συνήθειές τους, να την ξεναγήσει στο κομμάτι της χώρας που ζούσαν... οι άλλοι, όλοι εκείνοι, δηλαδή, που ονόμαζαν εκείνους «κατώτερους».

Τη σεργιάνιζε στους στενούς δρόμους και τα ανήλιαγα στενάκια του γκέτο. Στην Αστερινή τα σπίτια που έβλεπε έμοιαζαν με μελαγχολικά πρόσωπα.

— Τα μάτια τους δεν είναι φωτεινά!

— Τα μάτια τους;

— Τα μάτια των σπιτιών είναι τα παράθυρα!

— Μα τα γένια του Έζρα! Σωστά. Πώς δεν το είχα σκεφτεί...

— Γι' αυτό τα σπίτια μοιάζουν κατσουφιασμένα.

— Σπίτια κατσουφιασμένα, άνθρωποι λυπημένοι.

— Οι άνθρωποι μοιάζουν στα σπίτια τους ή τα σπίτια στους ανθρώπους; αναρωτιόταν η Αστερινή.

— Οι Ονειροφύλακες είμαστε περήφανοι άνθρωποι, έλεγε και ξανάλεγε ο Νταν σ' αυτές τους τις περιπλανήσεις — λες και χρειαζόταν την επανάληψη για να το ακούει κι ο ίδιος, να το πιστεύει.

— Περήφανοι άνθρωποι, περήφανοι, λυπημένοι Ονειροφύλακες, έλεγε η Αστερινή λίγο μελαγχολικά. Αλλά μετά χαμογελούσε λες κι εκείνο το χαμόγελο θα μπορούσε να διώξει τη θλίψη ολόκληρης της πολιτείας.

— Κρίμα τόση λύπη. Κρίμα.

— Είναι που... βλέπεις εδώ... να, πώς να σ' το εξηγήσω; Δεν είναι ακριβώς η χώρα η κανονική. Εδώ είναι το γκέτο..., έλεγε ο Νταν, άλλοτε θλιμμένα κι άλλοτε με θυμό.

Προσπαθούσε η Αστερινή να καταλάβει· αλλά δεν καταλάβαινε. Τι πάει να πει «γκέτο»; Σαν να παίρνεις δηλαδή μέτρα, χάρακα, μολύβια και να μετράς, να υπολογίζεις, να σχεδιάζεις και να τραβάς μια γραμμή μεγάλη, βαθιά, κι αυτή τη γραμμή να την ονομάζεις όριο και αυτό το όριο να χωρίζει στα δύο μια χώρα και τους κατοίκους της. Κι οι κάτοικοι, δηλαδή, πώς ζουν; Έτσι, χωρισμένοι στα δύο; Σε άχρηστους και χρήσιμους; Σε ικανούς κι ανίκανους; Πώς μπορεί μια χώρα κι οι κάτοικοί της να ζουν έτσι, διχασμένοι; αναρωτιόταν η Αστερινή, προσπαθούσε να καταλάβει — μάταια.

Κι ο Νταν τα έλεγε ξανά και ξανά, λες και προσπαθούσε να εξηγήσει πιο πολύ στον ίδιο του τον εαυτό, να καταλάβει κι ο ίδιος — μάταια.

— Κατώτερους ονομάζουν οι προνομιούχοι όλους εμάς που ζούμε στο γκέτο, Αστερινή. Εμάς που γεννηθήκαμε με μικρότερα ή πιο αδύναμα φτερά. Εμάς που αν και γεννηθήκαμε με κανονικά φτερά, στην πορεία έγινε κάτι και τα εμπόδισε να αναπτυχθούν σωστά ή που τα φτερά μας έχουν διαφορετικό σχήμα ή που αν και μεγάλα δεν είναι το ίδιο δυνατά με των άλλων. Όλους εμάς που είμαστε διαφορετικοί από αυτούς. Και λένε εκείνοι, οι άλλοι... εκείνοι που ονομάζουν τους εαυτούς τους ικανούς, αλλά που εμείς τους λέμε προνομιούχους... λένε λοιπόν εκείνοι πως εμείς... εμείς δεν μπορούμε να εκτελέσουμε το ίδιο άξια με αυτούς την αποστολή μας. Λένε πως είμαστε ανίκανοι να πετάμε ψηλά τα όνειρα των προστατευόμενων Ονειρευτών μας, κι έτσι να τα φυλάξουμε σωστά. Δηλαδή είναι σαν να μας λένε... σχεδόν άχρηστους, δηλαδή. Αλλά δεν είναι αλήθεια αυτό. Θα το δεις και μόνη σου!

Κουνούσε το κεφάλι της η Αστερινή. Να χωρίζεις τους Ονειροφύλακες σε άξιους και χρήσιμους και σε ανίκανους και άχρηστους. Πώς; Δεν μπορεί ένας Ονειροφύλακας να είναι άχρηστος, μπορεί; Μπορεί κάποιος άνθρωπος να είναι περιττός; Ασήμαντος;

— Κι εγώ, εγώ τι είμαι; Εγώ...

— Εσύ... Εσύ είσαι ένα μυστήριο, Αστερινή! απαντούσε ο Νταν. Και χαμογελούσε. Και αυτό το χαμόγελο ήταν ικανό έστω και για λίγο να παρασέρνει μακριά τη θλίψη, τον θυμό.

Εκείνη τη μέρα η συνηθισμένη βόλτα τους είχε καταλήξει πιο μακριά. Πέρα από τις δικές τους γειτονιές.

— Αυτή είναι η πλατεία μας. Η μεγάλη πλατεία του γκέτο. Η πλατεία Συμπόνιας.

Σαν καλός ξεναγός ο Νταν, έδειξε την πλατεία που απλωνόταν μπροστά τους. Η πλατεία. Μια γκριζα, τσιμεντένια περιοχή όπου κατέληγαν πέντε μεγάλοι δρόμοι, ο μεγαλύτερος τόπος συνάντησης των Ονειροφυλάκων που ζούσαν στο γκέτο. Στην πάνω πλευρά της, υπήρχε και η έξοδος – το όριο του γκέτο με τη χώρα, εκεί δηλαδή όπου ζούσαν οι άλλοι, αυτοί που αυτοπροσδιορίζονταν ως ικανοί, αυτοί που οι κάτοικοι του γκέτο ονόμαζαν προνομιούχους.

Η Αστερινή κοιτούσε αχόρταγα, με το πρόσωπό της κάπως... να... σαν κατσουφιασμένο, σκυθρωπό.

— Είναι... άσχημη! ομολόγησε με ειλικρίνεια, κι ο Νταν άφησε έναν στεναγμό όλο νοσταλγία και θλίψη πώς όχι; Αφού είχε δίκιο η Αστερινή.

— Κάποτε εδώ ήταν αλλιώς. Πιο όμορφα. Είχε ένα σιντριβάνι στη μέση, και γύρω τα κτίρια ήταν φρεσκοβαμμένα. Είχε δέντρα και λουλούδια. Είχε χρώματα. Οι Ονειροφύλακες, όταν τελείωναν από τις πτήσεις τους στο Ονειροδρόμιο, περνούσαν από εδώ για να βρεθούν, να πιουν ένα ρόφημα ζεστό τον χειμώνα ή κάτι δροσιστικό το καλοκαίρι, να κάνουν τα ψώνια τους. Μαζεύονταν απ' όλες τις περιοχές, ακόμη και τις πιο απομακρυσμένες του γκέτο. Σε κάποια στέκια υπήρχαν φορές που έρχονταν ακόμη και προνομιούχοι, κι έτσι για λίγο βρισκόμασταν μαζί, έστω και με αυτούς τους λίγους... Συνυπήρχαμε.

Η Αστερινή προσπάθησε να δει την πλατεία μέσα από τα λόγια του Νταν. Δεν μπορούσε. Γύρω της τώρα όλα ήταν γκριζα. Η πλατεία ένα μεγάλο πέρασμα τσιμεντένιο. Μέρος να το διαβείς, να το περάσεις, να το προσπεράσεις βιαστικός, όχι να σταθείς για να ξεκουραστείς, να διασκεδάσεις. Τσιμεντένια εξογκώματα, που ήθελαν να θυμίζουν καθίσματα. Μια σιδερένια κατασκευή, ένα αλλόκοτο γλυπτό, ίσως κάποτε όμορφο, τώρα σκουριασμένο, σκεπασμένο με βρύα. Λίγα καχεκτικά δεντράκια που αγωνίζονταν να ανασάνουν. Σπαρμένα εδώ κι εκεί κάποια βρόμικα τραπεζάκια με καρέκλες και ομπρέλες. Και παντού τριγύρω, μεγάλα γκριζα κτίρια σκυθρωπά, μουντά, εγκαταλελειμμένα. Στη μια γωνία το σχολείο, ένα μεγάλο κτίριο από τσιμέντο και γυαλί – μεγάλα γυάλινα παράθυρα και γυάλινη οροφή, σπασμένα εδώ κι εκεί, με τρύπες να χάσκουν, σαν στόματα ανοιγμένα που φωνάζουν. Στην άλλη γωνία συγκεντρωμένα σε στοές, το ένα δίπλα στο άλλο, βρισκονταν τα μαγαζιά της αγοράς, με πραμάτειες λιγοστές, που τα χρώματά τους ήταν ξεβαμμένα και δεν αρκούσαν να χρωματίσουν το γκριζο τριγύρω τους.

Ο Νταν αναστέναξε, ακριβώς επειδή είδε την πλατεία Συμπόνιας μέσα από τα μάτια της Αστερινής. Την είδε όπως πραγματικά ήταν: άσχημη και μουντή. Αλλά είναι που ακόμη και μέσα στην ασχήμια υπάρχουν μικρά, φαινομενικά ασήμαντα, πραγματάκια, που τείνουν να ξεφεύγουν και να κάνουν τις στιγμές πιο όμορφες – αρκεί να τα κοιτάξεις και να τους δώσεις άλλη σημασία. Σήκωσε λοιπόν το χέρι του και της έδειξε εκεί, στη στοά που βρισκονταν τα καταστήματα.

— Εκεί, Αστερινή, είναι ο Μελισσόκηπος, το στέκι μας, ένα όμορφο μαγαζί όλο ζεστασιά. Κάποια φορά, θα σε πάω εκεί να πιούμε ένα μελένιο.

Αλλά η Αστερινή δεν τον άκουγε. Ήταν ολόκληρη στραμμένη προς τα πάνω, ψηλά. Δε χόρταινε να κοιτάζει εκεί πάνω το Ονειροδρόμιο, με τις αμέτρητες πύλες και τα παράθυρα που έβλεπαν στα ουράνια, στο μυστικό το σύμπαν — πόρτες για να περάσεις, παράθυρα να διαβείς στους προαιώνιους ονειροδρόμους, τους φτιαγμένους για να ταξιδεύουν τα όνειρα. Αμέτρητοι ονειροδρόμοι από δημιουργίας κόσμου προορισμένοι για να πετάνε οι Ονειροφύλακες, φορτωμένοι τα όνειρα των ανθρώπων στις πλάτες τους.

Ονειροφύλακες σαν μεγάλα ανθρώπινα πουλιά που κολυμπάνε στον αέρα.

Πιο ψηλά κι ακόμη πιο ψηλά.

Κάπως έτσι έγινε και η Αστερινή ήταν η πρώτη απ' όλους που τον είδε, η πρώτη που αντιλήφθηκε τι συνέβαινε. Κοιτούσε γοητευμένη, αδύνατον να στρέψει έστω και στο ελάχιστο αλλού τη ματιά της. Από πάνω τους, Εκείνος ο Ονειροφύλακας... Σήκωσε το δάχτυλό της ψηλά και τον έδειξε.

Τότε και μόνο τότε τον είδαν, τον αντιλήφθηκαν κι άλλοι. Κι από στόμα σε στόμα διαδόθηκε παντού. Σε λίγο δεν υπήρχε σχεδόν κανείς Ονειροφύλακας σ' ολόκληρο το γκέτο, σ' ολόκληρη τη χώρα, που να μην κοιτάζει εκεί ψηλά στο Ονειροδρόμιο.

— Κοιτάξτε!

— Μα τον Σείριο, ο τύπος εκεί πάνω είναι καταπληκτικός!

- Απίστευτο!
- Πανέμορφο!
- Ουάου!
- Παραλίγο να πέσει...
- Λες ανοησίες. Φιγούρα ήταν.
- Κι όμως να δεις που είναι πιτσιρικάς.
- Αδύνατον! Δεν είναι ονειρόδρομος αυτός για τους μικρούς.
- Κι όμως μικρός φαίνεται. Παιδί.
- Αδύνατον.
- Κανείς μικρός Ονειροφύλακας δεν πρέπει να πετάει σε εκείνον τον ονειρόδρομο. Κανείς.
- Λίγοι Ονειροφύλακες τολμούν να πετάνε εκεί πάνω, έτσι κι αλλιώς.
- Κι όμως, μα τους χίλιους ονειρόδρομους... Αυτός ο τύπος είναι πιτσιρικάς! Να μου το θυμηθείς, Αστερινή.
- Ο Νταν χοροπηδούσε ολόκληρος από τον ενθουσιασμό του. Κι η Αστερινή συνέχιζε να χαμογελάει και να κοιτάζει ψηλά γοητευμένη.
- Ήταν, πραγματικά, χάσμα να τον βλέπεις! Ένας μικρός Ονειροφύλακας να διασχίζει τη μια ουράνια πύλη μετά την άλλη, να ανοίγει παράθυρα του ουρανού, να διαβαίνει ονειροδρόμους σχεδόν αχαρτογράφητους, να ακολουθεί τα ρεύματα του αέρα κι ύστερα με τα φτερά του ορθάνοιχτα να κερδίζει ύψος κι άλλο ύψος, όλο και περισσότερο.
- Μια ομορφιά. Χάσμα!
- Αν ήθελες θα μπορούσες να τον περάσεις και για όνειρο· αλλά δεν ήταν.

